



# Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

## Chương Chín

Sau ngày đám cưới của Thủy Tiên, tuổi vô tư của Thu Bình dần dà biến mất theo thời gian, để nhường chỗ cho tình yêu đôi lứa giữa Viết Bằng và cô. Giữa Viết Bằng và Thu Bình tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, nhưng anh chàng Bằng đã lão luyện tình đời gian truân, còn nàng thật sự như con nai vàng ngơ ngác. Cái thiên tính của một phụ nữ dễ thương, hiền lành, ôn nhu trong gia đình gia giáo có học... Cộng cùng sắc vóc tạo hóa ban cho một Thu Bình có rất nhiều ưu điểm. Cho nên cô được nhiều gia đình môn đăng hộ đối dòm ngó, gắm ghé muốn cưới nàng cho con hoặc cháu họ... Nhưng tất cả đều vô nghĩa, đều không làm xao động lòng cô. Bởi trong tận đáy tâm hồn của Thu Bình đã có Viết Bằng chiếm ngự từ sau ngày cả hai có dịp gặp gỡ trong đám cưới Hải Dương và Thủy Tiên.

Quê hương đã khơi ngòi lửa chiến tranh từ lâu, nó âm ỉ ngùn ngụt rồi bốc cháy loang trong miền Nam thân yêu nơi cô sinh ra và lớn. Viết Bằng là chàng lính chiến đánh trận miền xa, luôn ở ải địa đầu vùng tuyến lửa. Những lá thư xanh nướm nớp đến cho cả hai. Khi thì chàng ép trong thư xác con muỗi vo ve bay quanh, khi chàng ngồi viết thư... Khi cánh hoa rừng, xác bướm khô... cùng những lời thơ trữ tình gợi cảm niềm nhung nhớ khi xa vắng người yêu... Rồi hẹn hò trong những lần chàng về phép

*“Ngày về phép anh hẹn mình dạo phố / Tay chinh nhân đan năm ngón tay mềm...”*

Những chiều đi xem phim, những ngày cùng đi thăm viếng những di tích lịch sử quanh Sài Gòn và ngoại ô... đã ướp mật cho mối tình của hai người tuổi trẻ đang lúc yêu thương nồng đậm... Chỉ ngần đó thôi, anh chàng Viết Bằng đã gọi sóng cuộn, gió lộng trong lòng Thu Bình. Mối duyên tình thật đẹp của cô gái lần đầu biết yêu và được yêu. Tình yêu đó thật trong sáng như nhật nguyệt, nên cô đã đáp lại tình chàng không một chút e dè đắn đo... Cô tuyệt đối tin tưởng ở người yêu, và trong thâm tâm luôn nghĩ rằng: cô sẽ vô hối, vô tiếc cho dù mai sau có xảy ra chuyện gì ngang trái... Không lâu lắm, chỉ trong sáu tháng hai tâm hồn Viết bằng và Thu Bình bay lượn, cuốn quện nhau của hai kẻ đang yêu. Dù hai người ở xa vơi vơi kẻ góc biển người chận mây, có khi đi xe cả ngày chưa tới. Để rồi lần về phép thường niên đó, Viết Bằng đưa Thu Bình về nhà ra mắt mẹ mình.

Ngôi nhà nhỏ xưa, phải có hằng hai ba mươi năm tuổi. Tường vách nhợt nhòa không được sửa sang hay sơn phết. Nhưng nhìn chung quanh nhà sạch sẽ, ngăn nắp ở bên ngoài... chứng tỏ được gia chủ giữ gìn và siêng năng quét dọn. Nhà khiêm nhường nằm trên vuông đất không lớn lắm. Hai bên hông nhà giáp với nhà hàng xóm, mỗi bên cách chừng hai ba thước. Sân trước từ cổng hàng rào vào đến nhà chừng bốn năm thước... Bởi đây là những dãy phố đặc biệt của công chức, nên nhà nào diện tích cũng gần giống nhau. Những nhà trong khu này là do Chánh Phủ tài trợ xây cất rồi bán giá phải chăng, trả góp để giúp đỡ công chức. Từ khi khởi sự cất, thì những người muốn được nhà ở trong khu phố này phải nộp đơn để được cứu xét... mà thành phần ưu tiên được thu đơn phải là công chức. Khi được Chánh Phủ đồng ý bán nhà cho ai, thì người đó là chủ nhà... Có nhiều gia chủ ở đây mấy mươi năm đến tuổi hưu trí... Khi gia chủ qua đời thì con cái vẫn được ở tiếp tục... Sau này gia chủ cũng có quyền sang nhượng cho người khác, và nhà họ chỉ được quyền sang nhượng cho chủ mới cũng phải là công chức.

Thu Bình theo sau, Viết Bằng mở cổng rào rồi đi vào nhà. Vừa đi anh vừa chỉ trỏ cây ổi cừu ngoạc trái sai quần nhành. Đám bông búp hoa vàng nghệ thắm tươi, sát hàng rào nhà bên cạnh... Và cây chanh giầy trái có từng chùm, xanh lặc lĩa... Người thiếu phụ quá tuổi trung niên, ngồi bên cửa sổ có nhiều ánh sáng. Tay bà thoăn thoắt từng mũi kim đường chỉ trên hàng vải. Nghe tiếng động, bà dừng tay, gỡ kiếng rồi nhướng mắt nhìn. Má của Viết Bằng đỏ, bà Hải mặc chiếc áo túi lờ bằng vải ba-tít trắng, quần lãnh đen, mang dép kẹp... Thấy khách lạ, bà đứng lên lấy kiếng ra, đôi mắt dịu dàng nhìn cô gái đứng sau thẳng con trai đang khẽ gật đầu chào. Bà cũng mỉm cười nhẹ chào lại cô ta. Với dáng người hơi thấp, mặt mày diễm đạm, nước da trắng xanh, tóc trắng nhiều hơn tóc đen, được quấn nhiều vòng bới cao sau ót. Bà nhìn Thu Bình với mắt đầy thiện cảm. Giọng nói bà nhẹ nhàng từ tốn của một phụ nữ ở miền Nam. Bà cười vui, khẽ bảo:

- Cháu là Thu Bình, bạn của Bằng đó hả? Cứ tự nhiên ngồi đi cháu. Bằng hãy đi lấy nước uống, rót cho mẹ nước trà. Cháu Thu Bình uống gì thì bảo nó lấy cho nghe, ngoài trà còn có nước cam vắt nước chanh.

Thu Bình đã nghe Viết Bằng kể, ba anh sanh thời làm Phó Ty Bưu Chính... Khi được Chánh Phủ bán cho căn hộ này, gia đình sống chung rất đê huê hạnh phúc... Bà lại có tay nghề may áo dài rất khéo, cho nên dù không ra tiệm mà nhà lúc nào cũng có khách hàng quen biết đến may áo dài ... Nhờ vậy mà khi chồng bà bị bạo bệnh qua đời, ngoài lương ít oi ba tháng lãnh một lần (của chồng) có thêm phụ thu về may vá, nên bà lo cho Bằng học đến nơi đến chốn...

Bà ngồi vào ghế, Bằng đem nước trà cho mẹ, còn Thu Bình và chàng nước chanh muối mà mẹ chàng làm để sẵn trong bình mỗi khi chàng về thăm nhà. Bằng nhìn mẹ cười cầu tài, và nheo mắt với Thu Bình, bảo:

- Hôm nay con đem Thu Bình về trình diện với mẹ... Cổ sẽ là con dâu của mẹ sau này... Mẹ có thắc mắc hay muốn điều tra gì thì cứ hỏi đương sự trực tiếp trả lời... Nhưng nhớ nhẹ tay một chút nghe, không khéo cổ sợ quá bỏ chạy mất, thì tội nghiệp cho đời con trai mẹ phải ở vá đó.

Bà liếc con cười vui, còn Thu Bình mắc cỡ đỏ mặt, và sượng chín cả người nhìn xuống đất. Bà Hải thật tình lên tiếng:

- Mấy tháng trước Bằng có nói đã quen với cháu, và muốn bác đến gia đình ba má cháu để xin cưới... Làm một bà mẹ góa con cô như mẹ con bác, muốn đi hỏi cưới vợ cho con mình bác cũng ngại lắm... Vì chồng bác qua đời lâu rồi, gia cảnh của hai mẹ con bác không khá giả như những gia đình khác...

Nói đến đó bà mũi lòng rưng dòng lệ. Viết Bằng nhăn mặt, cười cười lấy khăn đưa, và đẩy tách nước trà gần mẹ hơn:

- Má lại nữa rồi, thôi uống nước đi má! Người ta nói: "... Người Việt Nam cái gì cũng cười. Phải cũng cười, không phải cũng cười..." còn má thì cái gì cũng hay khóc, giận cũng khóc, vui cũng khóc, buồn cũng khóc... Má sắp hỏi thăm "người ta" mà, thì khóc chi vậy, coi chừng sẽ làm người ta sợ đó nghe!

Mẹ cười nguyệt con trai, lấy khăn chấm nước mắt, mấn yêu:

- Cái thằng khỉ này lúc nào cũng cười nhạo mẹ. Mời, uống nước đi cháu, cho bác đường đột hỏi thăm, cháu đừng ngại cứ tự nhiên cho bác biết. Viết Bằng bảo nó thương cháu và muốn bác đến nhà ba má cháu xin hỏi cưới. Vậy cháu có chịu để bác bước tới gặp ba má cháu không? Cháu cho bác đến nhà, tức là cháu cũng bằng lòng ưng thằng Bằng của bác. Vậy cháu nghĩ sao, và bác phải làm thế nào? Bác biết gia đình ba má cháu có quyền cao chức trọng, giàu sang... Bác chắc chắn về môn đăng hộ đối không xứng với gia đình cháu... Tại thằng Bằng của bác đã ngó cao quá rồi... Nhờ cháu về thưa và gọi ý ba má xem, có bằng lòng cho bác bước tới không nghe... Gia cảnh bác như cháu thấy đây, chỉ có vậy thôi, cháu chấp nhận Bằng là cháu hy sinh cho nó rất nhiều rồi đó...

Bằng ngồi sát bên Thu Bình, nắm tay người yêu như ngằm bảo "hãy giữ vững niềm tin... Anh yêu thường em trọn đời..." Mẹ của Bằng đôi mắt buồn, nhìn qua cửa sổ. Gió đưa nhẹ lay động những cành lệ liễu bên nhà hàng xóm. Sau đêm dài ướp sương, cỏ cây rụng rở, chim bay lượn ca hát hót líu lo trong không gian trong sáng, chói rọi dịu dàng của buổi bình minh. Nhìn sâu vào mắt Thu Bình, bà bùi ngùi tiếp:

- Sau ngày ba của thằng Bằng qua đời, bác không nghĩ xa xôi chỉ mong ước là muốn Bằng học hết phổ thông thì tìm học cái nghề như là dạy học trò, hay làm việc gì đó... rồi cưới vợ, sanh con... để có cuộc sống bình phàm ấm êm hạnh phúc với nhau trong gia đình. Không phải âu lo, tranh giành, hay đua đòi. Nhưng bác không ngờ nó chọn học trường quân đội ở Đà Lạt. Nam nhi chí tại bốn phương, bác cũng để cho nó toại ý, không cản ngăn đường tương lai của con... Khi ra lính, nó cứ đi hà rong hà rỗi nay chỗ này, mai chỗ kia, một năm về thăm mẹ chỉ đôi ba lần thôi. Giờ nó muốn lập gia đình thật sự bác vui mừng lắm...

Bà ngưng nói nhìn Thu Bình như chờ câu trả lời. Viết Bằng siết chặt tay cô, như nhắc nhở là mẹ anh đang chờ... Thu Bình đang lắng tai nghe từng lời nói của bà. Cô cảm thấy bồi hồi xúc động nảy sanh lòng kính mến người quả phụ hiền lành, an phận má của Bằng, và càng yêu anh nhiều hơn. Cô chợt lín quỳnh hiểu tâm ý của Bằng khi bóp nhẹ tay. Thật sự cô không biết trả lời sao, vì cảm thấy miệng như đang ngậm cục đá không sao mở ra được! Thiệt kỳ lạ, trong trường học hễ các bạn xúm lại với nhau thì đứa nào cũng tía lia như chim chích chòe. Nhứt là cô với Thủy Tiên chẳng chịu thua kém ai, cứ leo lên cái miệng và ý kiến thế này, thế kia... Bây giờ vừa lo sợ lẫn mắc cỡ cô thấy mình như bị á khẩu, bị trời tròng, cái miệng câm như hến, như đờ lưỡi không nói được... Bà mẹ biết bạn gái con mình ngưng ngưng mắc cỡ. Còn thằng con thì siết tay ngằm thúc hổi cô ta lên tiếng đi... Bị nhắc nhở mấy lần, giờ thì thiệt khó khăn lắm Thu Bình mới lí nhí trong cổ họng:

- Dạ thưa bác, ba má cháu chỉ biết anh Bằng là bạn của cháu thôi. Để cháu về thưa lại ý của bác, rồi cháu sẽ trả lời cho bác biết...

Viết Bằng mở to mắt, chân mày dựng ngược lên, mặt nhăn nhó, cảm rằm người yêu:

- Em phải về thưa lại với hai bác liền chứ... Má anh và anh muốn thăm hai bác trước khi anh trở ra đơn vị... Em cũng hiểu cho lính tráng mà, đi phép rất là khó khăn... và anh cũng muốn biết kết quả của gia đình em thế nào, để anh yên lòng trước khi ra đơn vị...

Bà Hải nhìn con cười nhẹ, máng yêu:

- Đừng có mượn cớ để làm khó khăn này nọ Thu Bình nghe. Mẹ đã bao lần nhắc nhở con tìm người để cưới vợ. Nhưng con cứ dùng dằng mãi cho đến bây giờ gặp được người vừa ý, thì muốn cưới liền trong nay mai. Hai đứa thương yêu nhau là một chuyện, nhưng còn cha mẹ hai bên cũng rất là quan trọng trong đời sống tương lai của vợ chồng nữa chứ... Thiết tình, cái thằng này bộ muốn vợ quýnh đít rồi hả...? Đừng có thấy Thu Bình hiền ngoan mà ăn hiếp đó nghe.

Viết Bằng nhìn mẹ cười hì hì rồi nheo mắt với người yêu:

- Chưa chi mà má đã bình người dựng, và chèn ép con mình rồi... Má đừng có tưởng cổ hiền lành ngoan ngoãn nghe... Cổ giống con mèo nằm ngạch cửa ngủ trưa... Ai đi qua đi lại chẳng thèm nhúc nhích, chỉ đôi khi vắn mình ẻo lả vượn vai... Con chuột nhất tưởng bỏ chạy qua, thì nhanh như chớp mèo ta vượn móng vuốt phóng tới chụp liền.

Thu Bình hấy Bằng con mắt có đuôi, rồi thò tay dưới bàn nheo anh ta... Bằng giả bộ nhảy nhồm xuyết xoa nhãn nhó kêu đau... Cả ba cùng cười xòa, Thu Bình cảm thấy dễ chịu được bà mẹ của Bằng thương mến, bình vực... Và chỉ câu ngắn ngủi trả lời cho má của Viết Bằng, thì cô trở nên tự nhiên, dạn dĩ chứ không còn sợ sệt như lúc ban đầu khi mới bước vào cửa nhà này.

Má của Viết Bằng vui vẻ lấy bánh ngọt, trái cây mời bạn gái của con mình... Nhứt động nhứt cử của Thu Bình đều không lọt qua sự ngòm nhận xét của bà. Bà cảm thấy thỏa mãn, cô gái này thiết nét na, lúc nào cũng nhỏ nhẹ, nhún nhường... Không ba hoa chích chòe như cô giáo Hường con gái của ông bà Tường (Phó Ty Điền Địa). Cô ta đứng dưới đất mà nhìn trên trời không hà... Cha mẹ nào thì con nấy "*hồ phụ sanh hồ tử*..." Mấy chàng thanh niên trong xóm đều bị ba má chê là ít học không bằng cấp, không xứng với con gái nhà họ... Ấy vậy mà năm rồi bà Tường má cô Hường nhờ bà Phán Cúc (chỗ quen biết trong việc may vá với bà) đến may áo dài có lần gợi ý:

- Nghe nói cậu con trai chị ra trường quân đội, và làm đâu ở miền ngoài hả? Bà khéo dạy con, cậu ấy thiệt là lễ phép dễ thương, lại tốt tướng... Đã lớn rồi có chỗ nào chưa, hay để tôi làm mai cho nghe?

Má của Bằng hiền lành:

- Dạ cảm ơn bà, cháu ra trường đến nay cũng vài năm rồi. Vì mẹ góa con cô, lại nghèo nên có ai mà chịu gả con cho nó...

Bà Phán Cúc mắt sáng ngời, cười bảo:

- Bà nói vậy chứ cậu Bằng giờ cũng là quan ba rồi... ai mà dám chê? Để tui giới thiệu với bà cô Hường con của vợ chồng ông Tường cùng xóm đây... Cô ấy có nghề nghiệp và duyên dáng dễ thương lắm. Nếu bà chịu tôi sẽ lên tiếng dùm cho, tôi nghĩ ông bà quý cậu Bằng nhà bà lắm... Cứ bước tới đi, họ sẽ gả cô Hường cho con bà liền đó...

Má của Bằng nhẹ lời từ chối khéo với bà khách tốt bụng. Bởi bà nghĩ thầm: "Nếu cưới dâu làm ở đâu không biết thì thôi... Chớ ở sát vách nhà, bà làm sao không biết ít nhiều tánh kên kiệu, làm dáng của cô Hường... Còn má cô thì hay dòm ngó gia đình người khác để dèm pha chê bai. Thua thì bà ta cười chê, khinh khi ra mặt. Còn nếu ai hơn bà thì bà ghét tìm cách tò vè đi nói xấu cho hả lòng gan tị vì thua kém của mình..."

Hôm đó bà mời cô bạn con mình ở lại dùng cơm trưa. Thu Bình cảm thấy ngại nên muốn từ chối, nhưng còn lưỡng lự nhìn Bằng van lơn cứu bồ? Biết ý người yêu, Viết Bằng nói vào để giúp cho bạn gái từ chối:

- Mẹ còn may đồ gấp cho người ta mà, thôi để lần khác đi. Chúng con ra ngoài ăn và đi chơi luôn... Lần tới đến thăm, Thu Bình sẽ nấu cho mẹ ăn, cổ nấu ngon đến nỗi người mạnh ăn xong sẽ bệnh, người bệnh ít thành bệnh nhiều liền... Bởi cơm lớp trên sống, lớp dưới khét, còn các món ăn sẽ đắng nghét, chua lè, chát ngòm, mặn đở lưởi...

Thu Bình quên giữ kẽ, nắm bàn tay lại vừa đánh thùm thùm vào vai Bằng, vừa cười lớn... Anh ta né tránh núp sau lưng mẹ, và cười ha hả sau khi dứt lời chọc ghẹo bạn gái mình...

Bà Hải tiếc nuối đưa hai người ra cửa rồi trở vào. Mặt mày bà rạng rỡ hiện rõ niềm vui đang nở hoa trong lòng người quả phụ úa sầu từ khi chồng qua đời, như cây khô thiếu nước. Bà sinh tồn và sống lây lất qua ngày trong buồn đau, nhớ thương người chồng quá cố, và tình thương yêu cùng hy vọng con thành nhân sớm có thể tử. Bà cũng biết, ra ngoài xã hội địa vị con bà cũng không nổi tề cho lắm. Nay thằng khỉ này gặp được người vừa ý đưa về cho bà biết mặt và xin cho được kết tóc se tơ... Cõi lòng mẹ vui tươi, hớn hở như cơn gió



xuân nồng ấm ngập tâm hồn, như cây khô trong cơn nắng hạ gặp đám mưa rào... Bà như được hồi sinh, lòng già cảm thấy yêu đời vui tươi hơn bao giờ hết. Những sợi tóc bạc lay lay trên vầng trán, nhìn trời cao một màu xanh hy vọng. Bà Hải mỉm cười và thầm nghĩ đến người yêu của con trai mình mới dặt về cho bà gặp mặt: “Con nhỏ thiệt lành gái! Từ sắc diện cho đến lời ăn tiếng nói, nét na không chê chỗ nào được. Không biết phải là duyên nợ trời định không, mà con nhỏ thật xứng đôi với con trai mình quá chừng! Sanh vào thời đại văn minh, tân tiến, đa số phụ nữ bây giờ ra đường ăn mặc lòe loẹt, hở hang, mặt mày tô son, trét phấn... Đi đứng nhún nhảy, bẻ mồm bẻ miệng, ăn nói vô phép vô thiên. Có cô thì đầu tóc sao mà chải cao như ổ quạ, có tóc thì đánh lộn như chùm lạp xường cài treo trên óc o ở phía sau ót...” Bà trông không chút thắm, hoặc mỹ cảm tình nào hết! Con bà có phước quen được với bạn gái có sự giáo dục nghiêm minh chặt chẽ của cha mẹ! Bà thiệt hài lòng thẳng con sáng mắt, chọn một cô gái vừa đẹp người, đẹp nét. Không biết có phải “*Thương nhau nước đục cũng trong/ Ghét nhau nước chảy giữa dòng cũng dơ*” không? Trong mắt bà Hải, bạn gái của con mình ở khía cạnh nào cũng tốt, cũng thật dễ thương, cũng khiến bà đẹp lòng vừa ý.

Sanh ra và lớn lên trong gia đình giàu sang, nhưng con nhỏ không kiêu hãnh phách lối hay có vẻ khinh ghét kẻ nghèo... Cô ăn nói mềm mỏng, lễ độ, đáng vẻ đoan trang phúc hậu, áo quần giản dị là điểm quan trọng bà nắm bắt được. Theo bà, con bé thiệt đúng là một phụ nữ đơn thuần, hồn nhiên nhưng không kém phần cố chấp và bảo thủ!

Niềm vui và thích thú hiện rõ trên nét mặt bà nghĩ về con dâu tương lai. Rồi bà tự trả lời với mình: “Ờ có như vậy con nhỏ mới giữ được chun Viết Bằng của bà chứ...” Nhưng dù sao bà cũng cảm thấy ái ngại khi nhớ đến gia cảnh của Thu Bình giàu sang và hơn gia đình bà mọi mặt gấp bội phần... Bà Hải thở dài, như vậy không biết họ có chịu gả con gái cho con trai mình không? Bà chép miệng lẩm bẫm cho qua cơn buồn lo vừa lướt qua hồn “Thôi thân kệ, tới đâu hay tới đó chứ biết làm sao bây giờ, cứ phú cho phần số, phú cho trời...” Chồng qua đời tính đến nay cũng hơn hai mươi năm rồi, nhưng lòng bà lúc nào ông cũng ở đâu đó lẩn khuất trong nhà... Cho nên khi có chuyện vui buồn, hay gút mắc gì mẹ con gặp phải, là bà luôn kể lể chia sẻ với chồng. Có như vậy bà mới sống khỏe mà lo cho thẳng con nên người hữu dụng trong xã hội hiện đại này, mà không thẹn với người quá cố đã gởi thác trước khi qua đời. Lòng đang nghĩ ngợi mông lung, bà với lấy cái khăn lau nhẹ dòng nước mắt vừa tủi thân, vừa vui, vừa thương cảm cho phận mẹ góa con cô. Rót tách nước trà ấm trong bình, bà bước đến trước bàn thờ đốt ba cây nhang cúng chồng. Mắt bà nhắm nghiền, lòng ấm nồng trong niềm hạnh phúc với tình thương con, nhớ chồng! Miệng bà lẩm râm cầu xin ông chồng đưa đường dẫn lối, cho thẳng con sớm thành gia thất với người nó thương yêu...

.....

Trong bữa cơm chiều, trên mâm có sườn nướng, khổ qua xào thịt bò, canh củ cải trắng hầm giò heo, và có thêm cá cơm mồm (cá cơm chỉ) chiên giòn ăn kèm rau sống, chấm với nước mắm chua ngọt.

Ông Mẫn ba của Thu Bình mặt mày tươi rói vừa ăn, vừa vui vẻ bảo:

- Cần chi những món ăn rườm rà, nghe qua thì sang trọng, như là: Nấm đông cô, tóc tiên, hải sâm lung tung... người mình cứ tưởng là sang trọng quý giá lắm. Đó là đồ rẻ mạt bán ế không ai mua ở bên Tàu... Để tươi lâu ngày sẽ hư phải bỏ đi, nên họ đem phơi khô, gói vào hộp, dán nhãn màu mè cho đẹp, rồi quảng cáo rầm rộ: là ngon, là hiếm quý, là bổ dưỡng, có vị thuốc trị được bá bệnh nữa... Thế là mấy người có tiền, học làm sang nghe nhập cảng từ xứ ngoài, thì cứ ùn ùn nhắm mắt mà thi nhau mua.

Nói đến đó ông cười hì hì, tiếp:

- Họ không nghĩ nắm rơm, nắm nếp, nắm mồi của ta nhỏ vào, nấu ăn, tươi ngon ngọt biết chừng nào. Heo, bò, gà, vịt... làm thịt ngày nào ăn ngày đó... Thủy sản bắt dưới nước lên tươi, nhảy soi soi... kho nấu ăn liền thử coi có ngon hơn đồ khô để lâu ngày chày tháng mốc meo thì còn ngon và bổ dưỡng gì nữa. Các con thấy như hôm nay má con chỉ nấu mấy món bình dân thôi, mà ăn bắt miệng vô cùng... Nấu ăn ngon không chỉ do sơn hào hải vị, mà phần lớn là nhờ đầu bếp giỏi thôi...

Thu Bình nghe ba khen lầy khen để bà già thì mở cờ trong bụng! Còn má cô niềm vui trào ra khoe mắt và nở nụ cười tùm tùm liếc xéo chồng. Má cô thật đúng là một người vợ đảm đang, biết lo ngoài lo trong cho gia đình nhứt là việc bếp núc. Bà chú ý cái quần cái áo cho chồng con từ đứa lớn đến đứa nhỏ, cả miếng ăn giấc ngủ... Mặc dầu chồng có địa vị trong xã hội, tiệc tùng, hè hội, tiếp tân ăn uống tháng nào cũng có... Nhưng má cô ít khi đi, ngoài bạn bè mời đám cưới, đám hỏi của con họ, bà mới cùng chồng đi dự. Má của Thu Bình cũng không có bạn bè rủ rê đi đây đi đó ăn uống, hay ngồi dùm năm dùm ba giải trí bằng bài tứ sắc như cô Năm, cô Bảy của Thu Bình. Nhà lúc nào cũng có người giúp việc. Nhưng bà luôn đi chợ lựa cá, tôm, thịt tươi ngon về dọn dờ người làm sạch sẽ rồi gọt, xắt, chặt... theo ý. Bà tự đứng nấu và nêm nếm cho vừa ý bà để

chồng con ngon miệng... Thiệt bà Mẫn là người vợ, người mẹ tuyệt vời và là bà tiên hiền lành trong lòng cha con anh chị em của Thu Bình đó đã!

Cô Út Thu Bình vừa ra trường, nhờ đậu cao nên chọn cho mình làm việc ở Bệnh Viện Hồng Bàng ngoài Chợ Lớn. Ba và nhứt là má cô không hài lòng, vì đó là một bệnh viện chuyên khoa về lao (là một bệnh lây). Nhiều lần bà cảm rằm trước mặt ba, và các anh chị cô. Tâm ý bà muốn nhờ vào sự liên hệ quen biết của họ... Để có thể chuyển cô con gái cứng vàng, cứng ngọc của bà rời chỗ trị người bệnh mà bà cho là có tầm hiểm nguy! Cô qua làm ở các bệnh viện đa khoa khác trong thành phố Sài Gòn, Chợ Lớn hay Gia Định... Có lần trong bữa cơm trưa cuối tuần có đầy đủ anh chị, bà Mẫn bảo:

- Ba nó, và các anh chị... Làm thế nào để em Thu Bình được dời về làm ở bệnh viện khác thì mẹ mới an tâm. Không thấy em nó ốm gầy, mà làm ở bệnh viện lao lâu ngày thì tội nghiệp nó. Không chóng thì chầy cô Út nhà mình cũng sẽ mang bệnh lao cho mà coi... Các con thử nghĩ, mỗi ngày chỉ một con vi trùng lao chui vào cơ thể nó thì, thì cũng phiền lắm

Nghe mẹ nói đến đó, bà chị gái của Thu Bình vừa và cơm vào miệng vừa bảo:

- Này anh Hai, anh có thường liên lạc với anh Tuấn không? Anh Tuấn ngày xưa học ở Trương Vĩnh Ký với anh đó. Em họ ảnh làm chung sở em, chị ấy khoe anh Tuấn ở Pháp về và được bổ nhiệm làm đầu trong bệnh viện lớn nào đó ở Sài Gòn...

Ông anh cả mỉm cười:

- Em nói bác sĩ Bùi Thanh Tuấn, phải không? Ảnh làm ở bệnh viện Nguyễn Văn Học. Bọn anh vẫn liên lạc và thỉnh thoảng đi ăn trưa chung... Ba má còn nhớ anh Tuấn chứ, con bác Thuần chủ hãng xuất nhập cảng phim ảnh đó mà... Ngày xưa hai đứa học chung, ảnh hay đến nhà rủ con đi học, và sau đó du học ở ngoại quốc. Khi tốt nghiệp bác sĩ trở về, và giờ thì anh đang làm bệnh viện đó.

Thu Bình giãy nảy nhõng nhẽo với mọi người:

- Không được! Không được à ghen! Cảm ơn má và các anh chị thương mà nghĩ thế. Xin đừng lo, con biết giữ gìn và thích làm ở bệnh viện Hồng Bàng. Có bà y tá thảng rồ nghĩ hưu trí, sau mấy chục năm làm việc ở bệnh viện lao. Bà đã thử nghiệm, kiểm tra, đâu có bị lây! Bây giờ bệnh lao không còn là bệnh bất trị nữa. Mong ba má và các anh chị hãy để cô Út này tự lo cho mình một chút đi. Con lớn rồi, nếu mai sau không muốn làm ở Hồng Bàng nữa thì con sẽ lên tiếng... Lúc đó mong quý vị đừng có từ chối giúp đỡ con nhỏ này nghe...

Cha mẹ hiểu ý con, anh chị biết tánh em gái mình... Mặc dù trong gia đình Thu Bình nhỏ nhứt, đứng chót từ vai về cho đến dáng dấp. Nhưng đừng tưởng cô mảnh mai, nhỏ nhắn là yếu đuối, hoặc kiêu ngạo. Không đâu, Thu Bình nhà ta có ý chí mạnh mẽ và cương quyết như nam phái, cứng rắn không thua các anh mình. Ngay từ nhỏ cô đã muốn có nếp sống tự lập, bất cứ việc gì, trước khi làm cô luôn đắn đo, nghĩ suy và lượng sức mình, không thích ỷ lại hoặc nhờ vả vào người khác... Bỗng ba ông Hải lên tiếng:

- Con gái ba nghĩ gì mà thù người, và mặt mày đăm chiêu xuất thần như vậy? Con nhớ theo mẹ học làm bếp nghe, vì đó là một trong những trọng điểm của người phụ nữ giữ gìn hạnh phúc gia đình...

Bà mẹ nhoèn miệng cười thật tươi, tay bưng tách nước nóng còn bốc khói lờn vờn mùi trà Thái Nguyên, mà chồng ưa thích. Nhẹ giọng bà bảo với đứa con gái út:

- Thấy chưa, phải nghe lời ba... Dù cho người phụ nữ như con có nghề nghiệp ra bươn chen ngoài xã hội, để phụ giúp chồng trong việc sanh nhai... Nhưng việc nhà con cũng phải biết, để chỉ biểu kẻ ăn người ở nấu cho chồng con ăn uống ngon miệng, như vậy mới tốt đó con à...

Ba cô tươi cười đứng lên, bưng tách trà lại học tử lấy kéo cắt cây kiếng trong nhà. Rồi ông chậm chạp đi ra sân, tưới lá, nhánh khô mấy chậu hồng vừa đơm nụ hoa, cùng khóm bông búp ngoài hiên.

Ông Mẫn lúc nhàn rỗi vui trong lòng, ông giải trí bằng những việc nhẹ như là nhổ cỏ, tưới nước cây kiếng... Và khi trong lòng vui thì miệng ông thường lầm bầm lên xuống giọng trầm bổng hát mấy nốt nhạc xa lơ xa lắc từ lúc cô còn nhỏ, vẫn không thay đổi như là: *"Lý, cống, hò, sị, sang, sáng hò lý cống..."* gì đó cô chỉ nhớ bập bõm bấy nhiêu thôi. Thấy thiên thời, địa lợi nhân hòa đã đến, cô con gái út tinh ranh luôn vòi vĩnh và nhõng nhẽo, bất ngờ ôm chặt lấy mẹ. Bà Mẫn hơi giật mình, nhưng quay lại nhìn con, trù mến:

- Hôm nay muốn đòi cái chi hay có chuyện gì muốn nói với mẹ đây, cứ tự nhiên nói đi? Chớ đừng để nó thập thò trong bụng khó chịu lắm...

Thu Bình nũng nịu ôm kéo mẹ ngồi vào ghế, mà trên bàn ăn chị người làm đã dọn lau sạch sẽ. Thấy con đi lẹ đến bình rót nước trà đem đến, bà hơi khựng vì sự việc này ít khi xảy ra cho cô con gái út luôn được gia đình cưng chiều! Bởi đôi khi sau bữa ăn, bà còn rót nước trái cây hay múc chè cho con, chớ ít khi cô tử tế rót nước mời bà như hôm nay!

Ngồi đối diện với mẹ, Thu Bình hít vào buồng phổi một hơi dài để lấy bình tĩnh. Cô cúi mặt, bờ mi cong chớp chớp và ngón tay cứ chà nhẹ tới lui vào vành cái đĩa đựng tách nước, ra chiều nghĩ ngợi lung lăm. Rồi cô lấy hết can đảm, nhẹ giọng rồi ngập ngừng to nhỏ với mẹ mình:

- Thừa má, con muốn đưa một người bạn trai về giới thiệu với ba má và gia đình...

Bà mẹ nghe đến đó lòng vui hớn hở, miệng cười tươi như hoa nở mùa xuân, mắt ngài sáng gọi lớn:

- Ông ơi, và mấy con hãy đến đây mau, mau lên đi. Để nghe cô Út nhà mình có chuyện quan trọng tuyên bố đây này...

Anh chị của Thu Bình đứng gần đó, kẻ bưng tách nước đang uống dở, người ăn cái bánh nửa chừng... Khi nghe mẹ bảo, thiết đó là tin mới lạ, họ xề ngồi vào ghế. Ông Mẫn ngoài sân đi vào cười vui:

- Mẹ con bây làm gì mà ào ào trong này vậy?

Ông chưa kịp ngồi vào ghế, bà vợ hớn hở lên tiếng hỏi Thu Bình:

- Có tin vui đây. À thì ra con gái mẹ bây giờ mới chịu đưa người về cho nhà xem mặt. Chàng trai nào có phước đã lọt vào mắt xanh của con gái mẹ vậy? Chắc chắn là Thanh Tâm anh của Thủy Tiên bạn con phải không?

Thu Bình mở to mắt, cười e thẹn:

- Sao mẹ gọi ba và cho các anh chị vào nghe chi vậy? Vì chuyện chưa ngã ngũ ra sao hết, để mẹ nghĩ coi có được không đã. Bởi mẹ là “xếp lớn” nhà này mà! Mẹ bằng lòng rồi cho ba và các anh chị biết cũng không muộn mà...

Nhưng đã trễ, ba cô đã ngồi vào vị trí ghế ở đầu bàn của ông. Lòng mẹ cảm động bùi ngùi:

- Con nghĩ ý mẹ quan trọng vậy sao? Mèn ơi, mẹ và ba đợi ngày này lâu lắm rồi, đợi sót cả ruột thì làm sao không bằng lòng được con! Mẹ bằng lòng nhưng mà ba con lác đầu thì cũng như không thôi, vì ba con là “xếp” của nhà mình đó chứ không phải mẹ đâu! Với anh Thanh Tâm, thì nhà mình ai mà không biết, thôi đừng có bí mật để mọi người đoán nữa, hãy nói cho mẹ cả nhà nghe đi...

Má của Thu Bình mơ màng nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài, bầu trời trong mát bà xanh như ngọc ... Cơn gió mát lá loi đưa đầy ngọn trúc đào đang nở từng chùm hoa màu hồng, màu đỏ thắm tươi hơn hớn. Bà nhẹ hít vào buồng phổi mùi hoa chanh, hoa bưởi trắng xóa tròng ở sau nhà theo gió len lỏi phẳng phất tỏa hương.

Nội tâm của người phụ nữ trung niên có nét đoan trang hiền hậu. Bà Mẫn hơn nửa cuộc đời an bình yên vui bên chồng con. Bà may mắn được sanh ra trong gia đình giàu có (cháu nội ông Cả Hải) Họ nhờ ruộng đồng bao la trồng nếp, lúa, khoai hàng mấy trăm mẫu. Đất vườn nằm dọc theo bờ sông Cái Bè ở vùng Mỹ Lương, Mỹ Đông... (thuộc địa phận tỉnh Mỹ Tho) sum sê trồng đủ các loại cây ăn trái... Bốn mùa thợ thầy phụ giúp đầy nhà, các ghe xuồng mua bán đổi chác rần rộ chêm bến sông...

Bà là một phụ nữ có phước đắm chìm trong hạnh phúc gia đình từ thuở thiếu thời bên cha mẹ... Rồi được gả cho ông Mẫn, chồng bà qua Tây học và là con của một gia đình hào môn theo tân tiến. Nhưng họ tồn cổ, giữ gìn gia phong lễ giáo nề nếp gia đình từ ngàn xưa... Là một gia đình đạo đức, chỉ thay đổi theo trào lưu tân học, những chân thiện mỹ có thể thay đổi trong phạm vi gia đình thôi. Mấy người con lớn gái cũng như trai của ông bà Mẫn, học đến nơi đến chốn, gả cưới có gia thất riêng đề huề hạnh phúc hết rồi. Giờ ông bà chỉ còn cô gái út Thu Bình này. Cô là niềm thương yêu của gia đình và còn là niềm hãnh diện của cha mẹ. Việc học hành, nghề nghiệp của con cũng đã xong, giờ đây ông bà ước mong cô lập gia đình nữa là ước mơ lớn, và niềm mong ước của các bậc làm cha mẹ.

Thu Bình lo ngại về việc tỏ lòng mình với mẹ. Giờ đây mặt mày cha mẹ vui vẻ ngó thấy và anh chị ai cũng hớn hờ như chờ mong cô tỏ bày. Nỗi âu lo trong lòng tan biến, nhờ cái vui đang có của mọi người trong gia đình mang đến cho cô thêm sức mạnh. Thu Bình nhìn mẹ cười lí lắc:

- Con biết chứ, nhưng “xếp” còn có “xếp lớn” hơn là mẹ đó mà! Chuyện gì dù ba không vừa ý, không bằng lòng, nhưng trước sau rồi ba cũng chiều theo ý của mẹ...

Bà cười hạnh phúc âu yếm nhìn con:

- Mẹ không lạnh lợi như tép lặn, tép lội để nói lại con đâu. Thôi thì nói người thanh niên nào mà tốt phước đã lọt mắt xanh của cô út nhà này đây? Hãy nói cho ba mẹ và các anh chị nghe đi...

Thu Bình cắn chặt môi, thờ ra nói nhanh:

- Ảnh tên là Viết Bằng, con gặp và quen anh ta làm rể phụ cặp với con khi dự đám cưới của Thủy Tiên. Ảnh là bạn của chồng Thủy Tiên, con nghĩ chắc là ba mẹ đã thấy mặt ảnh hôm đám cưới rồi...

Không thể nào ngờ được, bà Mẫn cảm thấy bối rối và lạnh cả người như vừa bị ai tạt nước! Luồng khí lạnh từ đâu bất chợt chạy ủa vào cơ thể, bà chau mày yên lặng chừng mấy phút, mới cố lấy sức mà mở miệng hỏi con:



- Không phải là Thanh Tâm sao? Gia đình họ thế nào, cha mẹ ở đâu, và làm nghề gì?

Thu Bình ngẩng đầu lên nhìn mẹ nhận xét! Biết đến hồi quyết liệt, cô lấy hơi thở ra, mạnh miệng:

- Anh Bằng đang đi lính ở miền Trung. Mẹ anh ở thành phố này trong khu công chức bên Khánh Hội. Anh là con cô độc nhứt của một góa phụ còn rất trẻ... Gia đình có hai mẹ con không sang giàu, nhưng đời sống của họ hạnh phúc và tươm tất... Con muốn ưng anh làm chồng, xin ba mẹ cho mẹ con anh đến gặp ba mẹ và gia đình mình.

Bà Mẫn không nói lời nào với con. Về mặt suy tư đổi sắc, nhưng bà bình tĩnh, cứng giọng:

- Từ bấy lâu nay ba mẹ tưởng con và Thanh Tâm sẽ nên duyên với nhau, vì hai con rất tâm đắc, biết nhau từ nhỏ. Hai gia đình lại quen thân cũng "*bên tám lượng, bên nửa cân*" Mặc dù hai bên người lớn chưa mở lời và hứa hẹn cho hai con, nhưng đều thầm nghĩ rằng ngày đó sẽ đến sau khi Thanh Tâm học xong ở xứ người trở về nước...

Bà Mẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Con phải biết điều đó chứ! Mẹ nói thẳng với con là mẹ không bằng lòng, ba con chắc cũng không chịu, còn các anh chị trong gia đình đang có mặt hôm nay cũng không bằng lòng. Con hãy bỏ ý định này đi, đừng để cả nhà không vui... Lấy chồng lấy vợ là lấy cả tông ty họ hàng... Gia đình cha mẹ không vui, không chấp nhận con nghĩ sẽ ăn đời ở kiếp được với người mình thương sao? Con là đứa khôn ngoan, hãy nghĩ kỹ lại, đừng để ba mẹ buồn và nói nhiều về vấn đề hôn nhân này của con nữa...

Dù biết trước sẽ có sự phản đối của gia đình, nhưng Thu Bình vẫn thưa với mẹ chuyện chọn người bạn đời cho chính mình. Cô là người tân học, sống theo đà tân tiến của quê hương trong thời đổi mới đa dạng, mà thập niên gần đây qua mặt các nước láng giềng như Thái Lan, Miến Điện, Miên, Lào... về nhiều mặt. Phụ nữ thời điểm trước cô, đã có nhiều người nắm những chức vụ quan trọng trong cơ quan chánh quyền, có những luật sư, bác sĩ, dân biểu... Và các nước Âu Mỹ đã có những phụ nữ đi du thuyền vào không gian như nam phái.

Nước mắt là khí giới tối hậu của Thu Bình và gần như của tất cả các phụ nữ trên thế gian này, khi gặp việc mũi lòng, đau lòng để tự an ủi mình, và nước mắt để làm yếu lòng đối phương... Thu Bình cảm thấy tâm tư xốn xang như dao cắt, hai dòng nước mắt chảy dài xuống má! Bởi nỗi buồn đau lẫn tự ái, cùng niềm tội lỗi của đứa con phụ niềm tin yêu tín nhiệm của cha mẹ tràn ngập cõi lòng. Từ lúc nhỏ cho đến nay, Thu Bình chưa bao giờ cãi lời cha mẹ, dù việc gì cô không muốn, không bằng lòng, nhưng khi bị cha rầy rà, mẹ nhỏ to khuyên bảo, rồi thế nào cô cũng nghe theo họ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô nhứt quyết không thay đổi, sẽ chống đối gia đình tới cùng, nếu không bằng lòng chấp nhận việc hôn nhân với người cô yêu!

Hôm nay nắng trưa Sài Gòn lunh linh trong như thủy tinh. Nền trời màu thiên thanh không gợn một chút mây, những cánh chim nhàn rỗi lượn bay lên cao rồi hạ xuống thấp trông thật sinh động nhịp nhàng... Chúng giỡn đùa cất tiếng kêu vui tươi oang oác. Gió thoảng nhẹ đưa đẩy những cành lệ liễu xanh mướt rũ bên ngoài mái hiên nhà, hòa cùng tiếng chim se se chí chóc líu lo gọi đàn, tạo cho tâm hồn người tràn đầy sức sống và ấm nồng... Ngoại cảnh đẹp, yêu đời như vậy mà trong cõi lòng của Thu Bình u hoài, bồn chồn và rối rắm trăm mối tơ vò! Cô nghĩ rằng thà cha mẹ đừng cho cô đi học, để cô không tiếp xúc với người ngoài, cô không biết, cô không hiểu, cô không nghĩ suy mọi lý lẽ sống ở trên đời. Thì chuyện tình cảm của cô, mà cha mẹ không chấp nhận thì có lẽ cô cũng nghe theo... sẽ không khiến họ đau lòng!